

	<p>3. Същевременно в МФ се създава нова дирекция „Контрол върху капиталовите инвестиции“, в чиито функции също има анализи, прогнози, оценки... Което също поставя под въпрос ефикасността на създаване на институт за анализи и прогнози, а не специализирана дирекция в МФ.</p> <p>4. Странно е, че в преходните и заключителни разпоредби на ППМС за създаване на Институт за стратегически анализи и прогнози и приемане на неговия устройствен правилник се прави сериозно реструктуриране на 3 администрации – на МС, МФ и МП. Кое налага това да е представено по този начин, а не в отделно ПМС?</p> <p>5. В оценката на въздействие е отбелязано, че приемането на ПМС-то произтича от правото на ЕС – от които точно актове?</p>	<p>Не се приема</p> <p>Не се приема</p> <p>Не се приема</p>	<p>Не са изразени конкретни бележки и предложения, които да бъдат отразени в проекта на постановление на Министерския съвет.</p> <p>Не са изразени конкретни бележки и предложения, които да бъдат отразени в проекта на постановление на Министерския съвет. Използваният подход за промяна на Устройствения правилник на Министерството на финансите е обоснован в доклада към проекта на акт с факта, че институтът се създава на база на функции и численост на звена на министерството, както и от съображения за процесуална икономия и консистентност на уредбата.</p> <p>Не се съдържа конкретно предложение за отразяване в проекта на постановление на Министерския съвет. В доклада е изложено, че предложенията на проекта на нормативен административен акт на Министерския съвет не са в противоречие с ангажиментите на българската страна, произтичащи от членството ѝ в Европейския съюз и касаят въвеждането на вътрешноведомствен механизъм за организацията на работа на администрацията, подпомагаща съответния орган на власт, и целят осигуряване оптимизация на работните процеси.</p>
--	--	---	--

	на ЗДСл и съответно ограниченията на заплатите по наредбите.		
Georgiev72	<p>1. В частта за закриване на дирекция „Съдебна защита“ считам, че закриването ще бъде незаконосъобразно предвид това, че дейностите, свързани със защитата на българската държава по международни арбитражни дела, се осъществяват от министъра на финансите в изпълнение на чл. 60 от КМЧП, във връзка с чл. 31 от ГПК, както е прието в практиката и написано в закона за последните повече от десет години. Промяната на представителството с преходни и заключителни разпоредби на ПМС е меко казана скандално и ако се възприеме, би означавало, че държавата ще може да променя процесуалното си представителство по свое усмотрение в хода на арбитражи производства, като в същото време може и да запише в ПЗР на ПМС например, че не се запазват правоотношенията с представляващите я адвокатски кантори.</p> <p>2. Приемането на МПС в тази му част ще бъде и незаконосъобразно, доколкото не е делегирана от закона възможност министъра на финансите да предлага или МС да приема подзаконовни актове във връзка с чл. 31 от ГПК.</p> <p>3. Приемането на ПМС ще противоречи и на приетото на 12.07.2023 г. решение на НС, с което се напомня на изпълнителната власт, че определянето на представляващия държавата орган се извършва от законодателната власт.</p> <p>4. Липсват каквито и да е мотиви за извършване на промяната при доказано работеща административна структура, ако публично изнесените данни за 100% успеваемост са верни. Ако в действителност са спечелени от тази структура всички дела, то за да бъде закрыта и дейността ѝ преместена, ЗНА изисква наличието на не-бланкетни мотиви, като например анализ на</p>	По т. 1 – 4 Към настоящия момент актуалността на бележките е отпаднала	В съответствие с Решението на Народното събрание относно процесуалното представителство на българската държава по международни арбитражни дела (ДВ, бр. 60 от 2023 г.).

	<p>причините, очаквания за по-добро въздействие върху бюджета на държавата и пр., каквито изцяло отсъстват.</p> <p>5. Не става ясно служителите в новосъздадения „институт“ дали ще имат горна граница на трудовото възнаграждение и ако не попадат в наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и класификатора, липсват каквито и да е мотиви, които да обосноват изразходването на този публичен ресурс в завишени нива.</p> <p>6. Горната т. 5 създава и предпоставка за корупция, както и конфликт на интереси и не е представено становище от компетентните за това органи, нито са представени правила в тази връзка.</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Не се съдържат конкретни предложения, които да бъдат отразени в проекта на акт.</p> <p>Служителите в института ще бъдат на трудови договори, сключени с изпълнителния директор, за работа на длъжности, определени в утвърденото длъжностно разписание на института и в съответствие с Националния класификатор на професиите и длъжностите.</p> <p>С проекта на постановление е предвидено трудовото възнаграждение по Кодекса на труда на служителите от ИСАП се определя така, че същото, увеличено с допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит и намалено с дължимия данък и задължителните осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, да не е по-ниско от получаваната до този момент индивидуална основна месечна заплата, намалена с дължимите задължителни осигурителни вноски за сметка на осигуреното лице, ако са били дължими, и дължимия данък.</p> <p>По отношение на предлагания акт на Министерския съвет са спазени нормативно установените правила и процедури, включително изискванията за съгласуването му от съответните органи.</p>
--	--	---------------------	---

<p>Проф. д.ю.н. Ангел Калайджиев</p>	<p>Така мотивираната в доклада промяна в представителството на държавата по международни арбитражни дела не може да бъде подкрепена. Съображенията за това са следните:</p> <p>1. Представителят на държавата по международни арбитражни дела е определен от закона.</p> <p>Съгласно чл. 31, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), държавата се представлява от министъра на финансите, освен когато в закон е предвидено друго. Посочената разпоредба урежда законното представителство на държавата във връзка с нейната гражданскоправна дейност както по всички материални, така и по всички процесуални отношения.</p> <p>Съгласно чл. 56, ал. 1 от Кодекса на международното частно право (КМЧП), юридическите лица се уреждат от правото на държавата, в която са регистрирани. Съгласно чл. 58, т. 5 от КМЧП, приложимото право към лицата по чл. 56 включва уредбата на тяхното представителство. Приложимостта на чл. 56, ал. 1, във връзка с чл. 58, т. 5 от КМЧП по отношение на частноправните отношения, страна по които е държавата, произтича от разпоредбата на чл. 60 от КМЧП, която гласи следното:</p> <p>„Разпоредбите на този кодекс се прилагат и към частноправните отношения с международен елемент, страна по които е държава, освен ако в закон е установено друго.“</p> <p>Разпоредбата на чл. 60 от КМЧП, със заглавие „Участие на държавата в частноправни отношения с международен елемент заедно с разпоредбите на чл. 56, ал. 1 и на чл. 58, т. 5, се намират в Глава пета „Правно положение на субектите“, Раздел II „Правно положение на юридическите лица, непсонифицираните образувания и държавата“ на кодекса. Систематичното тълкуване на</p>	<p>Към настоящия момент актуалността на бележките е отпаднала</p>	<p>В съответствие с Решението на Народното събрание относно процесуалното представителство на българската държава по международни арбитражни дела (ДВ, бр. 60 от 2023 г.).</p>
--	--	---	--

посочените разпоредбите показва, че за представителството на държавата в частноправни отношения с международен елемент се прилагат правилата на българското национално право.

Международните търговски и инвестиционни арбитражи, страна по които е държавата, имат за предмет спорове, свързани с частноправни (граждански) отношения с международен елемент.

В практиката няма спор, че вътрешният и международният търговски арбитраж разглеждат граждански дела. Граждански дела са всички дела, свързани с правни спорове, произтичащи от отношения, регулирани с метода на равнопоставяне на субектите.

Международните инвестиционни арбитражи, страна по които е държавата, имат за предмет спорни частноправни (граждански) отношения, защото по своята същност те са дела за непозволено увреждане (деликт) на инвеститора от държавата-домакин. Съставите на тези деликти и техните последици са установени в двустранни и многостранни международни договори за защита на чуждестранните инвестиции, които са част от вътрешното право и имат непосредствено действие, съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията.

Доколкото законодателят не е определил по международни арбитражни дела държавата да бъде представлявана от друг орган, неин представител е министърът на финансите на основание чл. 60, във връзка с чл. 56, ал. 1 и чл. 58, т. 5 от КМЧП, във връзка с чл. 31, ал. 1 от ГПК.

Разпоредбата на чл. 60 от КМЧП се отнася за държавата като самостоятелен субект тогава, когато тя участва в частноправни отношения с международен елемент. Освен отделните държавни органи,

държавата като самостоятелен субект също може да бъде страна по частноправни отношения с международен елемент.

Член 31, ал.1 ГПК е обща норма, която се прилага за всички граждански дела, независимо от реда, по който се разглеждат.

Въпреки че ЗМТА е специален закон спрямо ГПК, следва да се има предвид, че в ЗМТА няма разпоредби, които да съдържат различна уредба на представителството на държавата по дела, поради което приложение намират правилата на общия закон - в случая чл. 31, ал. 1 от ГПК.

Що се отнася до международните инвестиционни арбитражни дела, които са преобладаващата част от международните арбитражни дела, страна по които е държавата, при тях страните не сключват арбитражно споразумение. По тази категория дела ЗМТА е абсолютно неприложим.

Уредбата на представителството на държавата по международни арбитражни дела, съдържаща се в Устройствения правилник на МФ, има вторичен подзаконов характер и предвижда функциите на административното звено в МФ, което подпомага осъществяването на правомощията на министъра на финансите като представител на държавата. Показателно в това отношение е обстоятелството, че разпоредбите в Устройствения правилник на МФ относно функцията на дирекция „Съдебна защита“ по осъществяване на представителството по международни арбитражни дела са приети едва през 2014 г. (ДВ, бр. 100 от 2014 г., в сила от 5.12.2014 г.). Преди 2014 г., в изпълнение на определените му със закона правомощия, министърът на финансите е осъществявал представителство на държавата по международни арбитражни дела и без това изрично да

е записано в Устройствения правилник на МФ.

2. Уредбата на представителството на държавата по международни арбитражни дела от министъра на финансите не е аналогична с уредбата на представителството на държавата пред Съда на Европейския съюз и Европейския съд по правата на човека. За разлика от представителството на държавата по международни арбитражни дела, провеждано от министъра на финансите, представителството на държавата пред Съда на Европейския съюз и Европейския съд по правата на човека не се осъществява от министър, а от правителствени агенти (представители), на база позиции и решения, приети от Министерския съвет. Посочената организация на представителството на държавата по дела пред Съда на Европейския съюз и Европейския съд по правата на човека се базира на уредбата в устройствените правилници на МВнР и МП, която е приета от Министерския съвет на база актове от по-висока степен и при съобразяване на предоставените му правомощия във връзка с участието на България в Европейския съюз и Съвета на Европа като международни организации, включително във връзка с представителството на държавата пред техните правораздавателни институции - Съдът на Европейския съюз и Европейският съд по правата на човека.

По отношение на процесуалното представителството на държавата във връзка с нейната гражданскоправна дейност, законодателят е определил неин представител да бъде министърът на финансите на основание чл. 31, ал. 1 от ГПК, освен ако със закон е предвидено друго. Съгласно преценката на законодателя, посоченото правило се прилага и за представителството на държавата по

	<p>международни арбитражни дела, на основание чл. 60, във връзка с чл. 56, ал. 1 и чл. 58, т. 5 от КМЧП и Министерският съвет не разполага с компетентност да променя представителя на държавата по международни арбитражни дела със свой акт.</p>		
<p>Кирил Ананиев</p>	<p>Основният въпрос при преценката кой да е представителят на държавата по граждански дела, били те пред национален съд или пред международен арбитраж, е кой държавен орган би защитил най-ефикасно обществения интерес при упражняване на това правомощие. Преценката на законодателя е по целесъобразност и се основава на водещата роля на министъра на финансите във връзка с планирането, разходването и контрола върху публичния финансов ресурс, във връзка с резултата от водените от и срещу държавата граждански дела. Гражданските дела, по които представител на държавата е министърът на финансите и делата пред Европейския съд по правата на човека, по които представителството се осъществява от Министерството на правосъдието, се различават значително от гледна точка на финансовия ефект за държавния бюджет. Докато по делата срещу държавата пред Европейския съд по правата на човека размерите на обезщетенията и на разноските са в порядъка на няколко хиляди евро, по гражданските дела материалният интерес и разноските на страните по правило са в пъти по-високи, като по международните арбитражни дела тези размери са в порядъка на десетки и стотици милиони евро. Поради това процесуалният представител на държавата по тези дела всъщност има функцията да защити един значителен публичен ресурс. Министърът на финансите е централен едноличен орган на държавна власт със специална</p>	<p>Към настоящия момент актуалността на бележките е отпаднала</p>	<p>В съответствие с Решението на Народното събрание относно процесуалното представителство на българската държава по международни арбитражни дела (ДВ, бр. 60 от 2023 г.).</p>

компетентност в областта на публичните финанси. На този орган законодателят е възложил основните функции и правомощия във връзка с планирането, изпълнението и отчетността на държавния бюджет.

Според действащата нормативна уредба на министъра на финансите са предоставени следните конкретни правомощия:

Съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за публичните финанси (ЗПФ), министърът на финансите има водеща роля във връзка със съставянето, внасянето в Народното събрание и изпълнението на държавния бюджет.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗПФ, министърът на финансите администрира централния бюджет.

Съгласно чл. 101, ал. 1 от ЗПФ, министърът на финансите дава указания по изпълнението на държавния бюджет. Съгласно чл. 107, ал. 1 от ЗПФ министърът на финансите може да ограничи или преустанови трансфери/ограничи лимити за плащания на бюджетните организации при нарушение на бюджетната дисциплина. Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗПФ, първостепенните разпоредители с бюджет представят в Министерството на финансите месечно разпределение на годишните си бюджети. Съгласно чл. 109 от ЗПФ, Министерският съвет съгласува с министъра на финансите извършването на предвидените в посочената разпоредба промени по бюджета. Съгласно чл. 110 от ЗПФ при определените в закона условия, министърът на финансите може да извършва предвидените в посочената разпоредба промени по бюджета.

Същевременно, като процесуален представител на държавата, министърът на финансите има водеща роля и във връзка с поемането на държавен дълг. Съгласно чл. 12, ал. 1 от Закона за държавния дълг министърът на финансите подписва от

името на правителството договорите за държавни заеми въз основа на решение на Министерския съвет по реда на Закона за международните договори, а съгласно ал. 2 на посочената разпоредба, министърът на финансите емитира държавните ценни книжа.

Министърът на финансите, който същевременно е и процесуалният представител на държавата по граждански дела, е държавният орган, който най-ефикасно може да защити публичния финансов интерес. Тук следва да се подчертае, че министърът на финансите е водещият орган на оперативно и експертно ниво във връзка с извършване на бюджетни трансфери и промени в бюджетните взаимоотношения, както и при поемане на държавен дълг. Макар в голяма част от случаите формалното решение да се взема от Министерския съвет (чл. 109 от ЗПФ) или от Народното събрание (при необходимост от поемане на държавен дълг, над размера съгласно годишния бюджетен закон), предхождащата експертна оценка е винаги на министъра на финансите и администрацията на Министерството на финансите. С оглед възможността за навременна реакция при необходимост от бързо осигуряване на средства за покриване на непланиран бюджетен разход, следва да се съобразят и правомощията, които министърът на финансите има във връзка с единната сметка и Системата за електронни бюджетни разплащания - „СЕБРА“.

Министърът на финансите е органът, който има пълен поглед върху текущото изпълнение на държавния бюджет. Една от причините той да осъществява представителството на държавата по делата с международен елемент е именно възложената му функция по текущото изпълнение на държавния бюджет и по-специално осъществяване на контрол по отношение на неговата разходна част.

	<p>В обобщение, разрешението министърът на финансите да бъде процесуален представител на държавата, включително по международни арбитражни дела, позволява както оптимална защита на публичния финансов интерес, така и възможно най-оптимално и оперативно организиране и провеждане на защитата на държавата по делата.</p> <p>Предвид изложеното считам, че не са налице основания за преосмисляне на преценката на законодателя в чл. 31, ал. 1 от ГПК, съгласно която министърът на финансите е процесуалният представител на държавата, включително по международни арбитражни дела.</p>		
<p>Висш адвокатски съвет, представляван от Валя Гигова - заместник-председател</p>	<p>Недопустимо и незаконосъобразно е промяна, която съгласно чл. 31, ал. 1 ГПК може да бъде осъществена единствено чрез закон, да бъде реализирана посредством ПМС по чл. 6, т. 1 от ЗНА във връзка с чл. 7, ал. 1 ЗНА.</p> <p>Иманентна част от гражданската правосубектност на държавата е нейното участие като страна в исковия процес, като съгласно общото правило на чл. 31, ал. 1 ГПК законен представител на държавата е министърът на финансите, освен когато в закон е предвидено друго, като ал. 2 на цитираното правило дава регламентация на едно такова изключение от въпросното общо правило, а именно по дела, които се отнасят до недвижими имоти - държавна собственост, държавата се представлява от министъра на регионалното развитие и благоустройството.</p> <p>Общото между примерите, съдържащи отклонение от общото правило на чл. 31, ал. 1 ГПК относно процесуалното представителство на държавата, е че тези отклонения са установени чрез наличието на специално нормативно правило, закрепено в нормативен акт с ранга на закон. Това означава, че</p>	<p>Към настоящия момент актуалността на бележките е отпаднала</p>	<p>В съответствие с Решението на Народното събрание относно процесуалното представителство на българската държава по международни арбитражни дела (ДВ, бр. 60 от 2023 г.).</p>

процесуалното представителство на държавата от министъра на финансите би могло да бъде изключено само в случаите, когато в закон е предвидено друго.

С предложения проект за ПМС промяната на процесуалното представителство на държавата се прави посредством изменение в Устройствения правилник на Министерството на правосъдието, с който като акт по правило е насочен към определянето организацията, дейността, функциите и числеността на служителите на съответното министерство и на неговите организационни структури и административни звена и който акт безспорно не може да бъде определен като нормативен акт по смисъла на чл.3 ЗНА, който урежда първично или въз основа на Конституцията обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. Оттук и се налага изводът, че където е предвидено, че изключение от определено законово правило може да бъде осъществено единствено и само въз основа на друго законов правило, то целеното дерогиране на общото правило няма как да бъде постигнато чрез акт, който е последица от упражнената от МС подзаконова нормотворческа компетентност. По тази причина и заложената в проекта за ПМС за създаване на Институт за стратегически анализи и прогнози и за приемане на Устройствен правилник на Института за стратегически анализи и прогнози промяна в процесуалното представителство на държавата по международни арбитражни дела не би била годна да произведе действие, доколкото същата би противоречала на нормативен акт от по-висока степен и като резултат приложение отново ще намери по-високия по степен акт - в

случая ГПК и общото правило на чл. 31, ал. 1 ГПК. Нито ПМС, с което се осъществява промяна в устройствен правилник на министерство, нито самият устройствен правилник, удовлетворяват изискването отклонението от общите правила за процесуално представителство на държавата по чл. 31 ГПК да бъде реализирано чрез закон. При това предложеният текст на чл. 31а, съдържащ в § 4 от ПЗР на проекта за ПМС, противоречи на акт от по-висока степен (арг. от чл. 15 ЗНА) и като такъв, дори и да стане част от действащото право, не би следвало да се прилага.

Има и нещо друго - доколкото Устройственият правилник на МП и измененията в него са осъществени чрез §4 от проекта за ПМС въз основа на законовата делегация на чл. 42 (4) ЗА, според която устройственият правилник на министерството се приема от Министерския съвет по предложение на съответния министър, то бидейки подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 7, ал. 1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ и чл. 75, ал. 1 от АПК, същият следва да се основава на нормативните актове от по-висока степен. Това изискване в случая не е спазено, защото предложеното изменение в процесуалното представителство на държавата влиза в директно противоречие със закона и по-конкретно с чл. 31 ГПК, като предвижда изключение от законовата регламентация, което изключение обаче не удовлетворява изискванията на самия закон за законодателна техника, чрез която може да бъде осъществено. И това е така, защото с оглед на изричното изискване на чл. 31, ал. 1 ГПК се вижда, че въобще материята, свързана с представителството на държавата, включително по международни арбитражни дела, е извън

подзаконовата нормотворческа компетентност на Министерски съвет, а още повече и извън негова преценка за целесъобразност.

Извън изложените опасения, че колизионното правило на чл. 15, ал. 3 ЗНА по-всяка вероятност би довело до неприложимост на лансираната промяна относно процесуалното представителство на държавата по международни арбитражни дела, следва да се посочи, че предложението не е съобразено и с чл. 10 ЗНА. И това е разбираемо, доколкото няма как няма как обществени отношение от същата сфера, за които има вече издаден акт - ГПК, да се уреждат по нов начин с друг акт, при това такъв, който не е от същия ранг и по отношение на който е твърде спорно и дали е нормосъдържащ в същинския смисъл.

отникъде не следва, че съществуващата в ГПК уредба на процесуалното представителство на държавата въвежда каквато и да било диференциация относно вида на спора, органа, пред който същият е иницииран или дали производството се осъществява пред национална или международна юрисдикция. Нормата на чл. 31 ГПК урежда по общ начин въпроса от кого се осъществява процесуалното представителство на държавата, без да има отношение към категорията дела и техния статус. При това положение нито от съдържанието, нито от систематичното място на правилото не може да бъде обоснован изводът, че разпоредбата се отнася до представителство на държавата в контекста на вътрешни граждански дела пред българския държавен съд.

Подобно стеснително тълкуване на една обща норма не е съответно нито на духа, нито на целта на закона. Да не говорим, че изрично самото общо правило на чл. 31 ГПК допуска отклонения, стига същите да са предвидени със закон. Следователно, там където няма изрично законово

предвиждане, съдържимо в специално законово правило относно представителството на държавата (каквото е случаят, впрочем, с международните арбитражни дела), би следвало изводът да е точно обратният - а именно приложение за тези изрично неуредени специални хипотези ще намери общото правило на чл. 31, ал. 1 ГПК, поради липсата на специално правило.

Има и нещо друго - общото възлагане на процесуалното представителство на държавата в полза на министъра на финансите както по вътрешни дела, така и по международни такива, всъщност почива на едно общо основание - на един общ белег, а именно значителният материален интерес по тези дела, а така и последиците от изхода на тези дела за държавния бюджет. Затова и където е налице един и същ проблем, едва ли има място за различни законодателни разрешения до каквото неудържим резултат би ни навел разбирането, че правилото на чл. 31 ГПК уреждало единствено представителството на държавата пред държавни съдилища.

При създаването на предложението проект на Постановление на Министерския съвет за създаване на Институт за стратегически анализи и прогнози и за приемане на Устройствен правилник на Института за стратегически анализи и прогнози са нарушени правилата на чл. 26, ал. 1 ЗНА и чл. 28, ал. 2 ЗНА.

Освен това, на практика, доколкото държавата се конституира като ответник в производства с различен предмет, сред които и неизпълнение на договорни задължения от страна на първостепенни и второстепенни разпоредители с бюджет, министърът на финансите не само осъществява процесуално представителство на държавата в съдебния/арбитражен процес, но на практика осъществява контрол върху законосъобразното

	<p>разходване на средства от държавния бюджет. Оттук и предложеното изменение освен, че нарушава неоправдано една историческа приемственост на съществуващата нормативна уредба, но също така и влиза в колизия с правомощията на министъра на финансите в областта на публични финанси.</p> <p>Отвъд вече изложението съображения срещу предложената промяна на процесуалното представителство на държавата по международни арбитражни дела следва да се спомене и че не е известно дали Министерство на правосъдието ще може да обезпечи кадрово и финансово реализацията на тази нормативна промяна.</p> <p>Отделно от това подобна нормативна промяна и преминаване на процесуалното представителство от МФ към МП без каквито и да е причини, които да я налагат, неминуемо ще предизвика някои процедурни трудности във връзка с вече висящите международни арбитражни дела - може да се наложи повтаряне на някои процесуални действия, включително отмяна на хода по същество с цел обезпечаване на възможността на министъра на правосъдието като процесуален представител да взема участие в устните състезания. Подобно забавяне обаче може да има също негативен ефект върху държавния бюджет.</p>		
<p>Божидар_Митков</p>	<p>По своята същност, мотивите за създаване на „Институт за стратегически анализи и прогнози“, са абсолютно неоснователни, необективни и изчерпателни, и елементарни, като форма и начин на аргументация.</p> <p>Зад въпросния „проект“ на нормативен акт, реално стои СКРИТО реструктуриране на ключови звена (дирекции) в Министерството на финансите, и не само. Заглавието е изцяло подвеждащо, като основната цел на постановлението, е извършване</p>	<p>Не се приема</p>	<p>Използваният подход за промяна на Устройствения правилник на Министерството на финансите е обоснован в доклада към проекта на акт с факта, че институтът се създава на база на функции и численост на звена на министерството, както и от съображения за процесуална икономия и консистентност на уредбата.</p>

	<p>на промени в Устройствения правилник на Министерството на финансите, Министерския съвет и Министерството на правосъдието. Обществени консултации не са провеждани.</p> <p>Цитат:</p> <ul style="list-style-type: none"> - „предоставяне на допълнителни щатни бройки от извършено намаляване на числеността на персонала на звена в министерството“; (визира се МФ) - „създаване на института на база на функции на звена на Министерството на финансите и обезпечаване на числеността на персонала за сметка на щатни бройки на министерството“; - „процесуална икономия .. включени и други промени в устройствения правилник, както и произтичащи от това промени в други нормативни административни актове на Министерския съвет“ и т.н., и т.н. <p>Основни рискове от приемане на Постановлението на МС:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Не е извършен количествен и качествен анализ (наета е външна фирма „Х“, която е без познания по отношение структура и начин на работа на централната администрация, респективно анализа е проформа и е необективен, няма стойност); 2. Наблюдава се несъответствие при щатните бройки, които се предвижда да бъдат съкратени и премахнати, спрямо „числеността“ на създаващия се „институт“ - класифициран като второстепенен разпоредител с бюджет (неясно защо); 3. Създаване на прекомерно високи нива на стресово претоварване сред служителите, в т.ч. в следствие липсата на каквато и да е яснота относно процеса на реструктуриране и съкращаване на реални щатни бройки и експерти; 4. Липса на визия за развитие на служителите, обследване на експертния потенциал и компетенции, с оглед задържане/запазване на 	<p>Спецификата на осъществяваните дейности и изпълнявани задачи с приложение, което в много случаи надхвърля подпомагането на конкретен орган на изпълнителната власт при осъществяване на неговите правомощия, обосновава като подходящ подход създаване на обособена структура, която да се конструира в правно-организационната форма на институт по чл. 60 от Закона за администрацията. По този начин ще се осигури и гарантира неговата структурна и организационна самостоятелност (независимост) и финансова обезпеченост като специализирана структура с водеща експертиза в областта на стратегическите анализи и прогнози.</p> <p>По отношение на проекта на постановление на Министерския съвет са спазени нормативно установените правила и процедури. Към проекта е изготвен доклад с мотиви със съдържание, съответстващо на нормативно изискуемото. По проекта е изготвена и частична предварителна оценка на въздействието, която е съгласувана от компетентното административно звено в администрацията на Министерския съвет. Съобразно изискванията на закона и в определения от него срок по проекта на акт е проведена обществена консултация.</p>
--	--	--

	<p>качествените експерти - което е и най-ценният актив на администрацията;</p> <p>5. Изцяло пренебрегване мнението на засегнатите от структурните промени служители - липса на допитване за тяхната нагласа, склонни ли са да работят в друга структура или дирекция на министерството и при какви условия, липса на предоставяне на алтернативни възможности, за навременна преценка от тяхна страна (неяснота, дали въобще такъв тип алтернатива ще бъде предложена);</p> <p>6. Морален и етичен риск;</p> <p>7. Оронване престижа на Министерството на финансите - безспорно, най-оптимално функциониращата централна администрация в страната, разполагаща с най-добре подготвените експерти;</p> <p>8. На последно място, но не по значение: Сериозна текуща загуба и/или последващ отлив на експертен потенциал.</p> <p>Обективни факти (аргументиращи изброените по-горе рискове):</p> <p>Заложено е закриване на дирекция „Държавни помощи и реален сектор“ (старо наименование „Финанси на реалния сектор“)</p> <p>Това е ВТОРАТА по ЗНАЧИМОСТ дирекция в Министерството на финансите.</p> <p>Мотивите са меко казано неясни и неоснователни. Парадоксално е да желает закриването на една от водещите си дирекции по функции, разнородност на материята и обем на работа. Освен държавни помощи, основният фокус на дирекцията е насочен към т.н. реален сектор - предоставяне на концесии и на разрешения за търсене и проучване на подземни богатства; разработване на предложения за изменения и допълнения на законодателството в областта на концесиите, в т.ч. законопроекти и проекти на подзаконовни нормативни актове,</p>		<p>По отношение на изложеното относно закриването на дирекции следва да се отбележи, че с предложението за консолидация на функции се цели оптимизиране на процесите и повишаване на ефективността и ефикасността при управление на финансовите ресурси при реализиране на мерки за публична подкрепа съобразно правилата в областта на държавните помощи, като също така се осигурява по-голяма кохерентност по отношение на българското участие във формирането на политиките на европейско ниво и последващото имплементиране на национално такова.</p> <p>По своята същност държавните помощи са въведени с Договора за функционирането на Европейския съюз и тяхната правна рамка е доразвита в правото на ЕС. Съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за държавните помощи министърът на финансите е националният орган, който отговаря за наблюдението, прозрачността и координацията на държавните помощи и минималните помощи на национално, областно и общинско равнище и взаимодействието с Европейската комисия, освен в случаите по чл. 8 от същия закон. В този смисъл функционалното и административно разпределение на тези отговорности в</p>
--	---	--	--

	<p>методологии, указания за финансово-икономическите елементи на концесията, финансови модели и финансово-икономически анализи, проекти на договори; подпомагане изпълнението на правомощията и функциите на министъра на финансите в качеството му на орган, упражняващ правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала и държавните предприятия, в т.ч. увеличаване на капитала; оздравяване и реструктуриране на нефинансови предприятия; разработване и прилагане на дивидентната политика на страната; анализи и прогнози за постъпленията от приватизация и следприватизационен контрол за целите и планирането на държавния бюджет (в т.ч. набиране на ресурс за т.н. „Сребърен фонд“), постъпления от концесионни плащания; съгласуване на мерки за финансови инструменти съгласно Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление по Оперативните програми; съгласуване на предложения за подпомагане и публична намеса под формата на застраховане на експортни кредити и мерки за подобряване на ликвидността; координация на предоставянето на публична финансова подкрепа по реда на Закона за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници, при спазване на Закона за държавните помощи и правната рамка на ЕС и след постановяване на положително становище от страна на Европейската комисия, въз основа на мотивирано предложение от Българската народна банка до министъра на финансите; изготвяне на становища за съответствие със законодателството на ЕС, в случаи на предоставяне на публични средства по реда на Закона за публичните финанси; събиране и анализиране на</p>		<p>администрацията на Министерството на финансите изцяло попада в оперативната самостоятелност на министъра на финансите. Отчитайки горното, предлаганата консолидация на функции касае вътрешната организация на работа в министерството и няма да повлияе на изпълнението на правомощията на министъра на финансите като национален орган, отговорен за наблюдението, прозрачността и координацията на държавните помощи и минималните помощи на национално, областно и общинско равнище и взаимодействието с Европейската комисия по смисъла на чл. 7, ал. 1 от Закона за държавните помощи. С предлаганите промени ще се осигури пълно съответствие с приоритетите на ниво Европейски съюз, запазване на експертизата, подобряване на системата, като функции и взаимовръзки, изграждане на база за актуализиране на националната уредба и създаване на основа за бързо и адекватно развитие на режима, при минимализиране на рисковете от нарушаване на Договора за функционирането на Европейския съюз, респективно от санкции и възстановяване на неправомерни помощи.</p>
--	--	--	---

информация за управлението на паричните средства на публичните предприятия; изготвяне на становища и проекти на нормативни актове на Министерския съвет, предложения от общини и областни управители, относно разпореждане с имоти - публична или частна държавна собственост, имоти - собственост на публични предприятия; разработване и съгласуване на законопроекти и проекти на подзаконовни нормативни актове, програми и стратегии в отраслите транспорт и съобщения, вкл. по отношение на задължения за изпълнение на обществени услуги, в съответствие със законодателството на ЕС и европейските практики, както и с оглед по-ефективното и ефикасно разходване на публични средства; изготвяне на становища по предложения и въпроси, касаещи финансови аспекти на дейностите в железопътния и автомобилния транспорт, далекосъобщенията, разработване на договори за извършване на обществени превозни услуги, при съобразяване с националната и европейската правна рамка; изготвяне на становища за съответствие на законодателството на ЕС в областта на държавните помощи за сухопътен, железопътен, въздушен, морски, речен, тръбен транспорт; мерки по опазване на околната среда, минали екологични щети, търговия с емисионни квоти, сектори селско и горско стопанство, рибарство и аквакултури, и още много други дейности.

Директорът на дирекция „Държавни помощи и реален сектор“, прекият ръководител, както и другите двама началници на отдели, са не просто ръководители, спускащи служебните задачи една след друга, а добре утвърдени личности и ЛИДЕРИ.

Лидери, защото участват пряко в работния процес и защото винаги мислят за хората си, дърпат ги нагоре,

предоставят поле за изява и за развитие на експертните, и личностни качества.

Няма друга дирекция в Министерството на финансите, която да работи толкова оптимално, макар при прекомерно натоварване и високи нива на стрес, но с много добре балансиран екип от хора. Ако има рейтингова скала, това ще проличи много ясно. За момента, достатъчно условие е, да се направи вътрешно допитване, както и такова на ниво предишни министри и ресорни заместник-министри, и да се обследва деловодната система за постигнатата от дирекцията и хората, които стоят зад нея максимална ефективност, експертна продуктивност и вложен качествен интелектуален труд.

Ще бъде колосална грешка, ако дирекция „Държавни помощи и реален сектор“ не се запази в нейната цялост.

Ще бъде грешка и ако д-я „Съдебна защита“, отговаряща за делата и исковете към държавата на стойност десетки милиони левове, и разполагаща с ключов експертен капацитет, бъде изключена от структурата на МФ.

И най-вече, ще последва безапелационна загуба на кадри и интелектуален ресурс, ако се пристъпи към описаните АГРЕСИВНИ структурни промени, заради създаването на неясен от към цели и потребности „институт“.

Заключение:

1. Ако целта е структурно оптимизиране на персонал и съкращаване на административни разходи, може да се започне от позиции, като телефонист-изпълнител и библиотекар-изпълнител. Това не са позиции със служебни правоотношения и нямам нищо против хората за тях, но са длъжности, които реално не носят никаква добавена стойност за институцията.

Броят на съветниците, също така, е ненужно голям. Неясни са и техните функции. А обстоятелството, че тези лица се назначават без конкурс - единствено може да поражда съмнения за неефективност на същите и корупционна договореност/уреждане.

Разходите могат да се съкращават от съвсем други, материални пера и това трябва да е водещото, а не живата/експертна сила.

2. Много по-лесно е, вместо да се разбиват ключовите и най-добре функциониращи и ефективни дирекции, и да се правят структурни и числени съкращения, въпросният „институт“ да се създаден като изцяло нова дирекция, с щатен персонал от 22-ма човека. Организира се прозрачен конкурс, назначат се качествени експерти.

Възможна и препоръчителна опция е, института да се основе към специално създаденото МИНИСТЕРСТВО НА ИНОВАЦИИТЕ И РАСТЕЖА. Това ще оптимизира и улесни процеса, и няма да са необходими упоменатите съкращения на хора.

В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ, структурните и числени реформи остават впечатление, че се цели нещо прикрито и много по-съществено, като заобикаляне на закони, с оглед някакво облагодетелстване. Абсолютно алогично е да се откажеш от водещите си дирекции, в името на „институт за анализи и прогнози“.

В действителност, ситуацията е точно обратната - не малко дирекции в МФ изпитват недостиг на експерти, спрямо обема и спецификата на работа. Затруднява се работния процес и често пъти деня е с продължителност 10+ часа, за да се компенсират сроковете за отговор и най-вече, да се представи

